Kleine voldoende voor Verwarringen van OEK

SCHAGERBRUG — Me beseffend dat de beste stuurlui meestal in de zaal zitten, kan ik tóch de jaarlijkse toneelvoorstelling van Ons Eigen Kring uit Schagerbrug, zaterdag, niet meer dan een kleine voldoende geven. Inhoudelijk kunnen de stukken van Alan Ayckbourn natuurlijk niet stuk, maar dat betekent echter niet, dat het dus 'altijd prijs' is. Integendeel zelfs.

OEK begon haar eenakter-drieluik onder de titel 'Verwarringen' met het verre van eenvoudige 'Moederfiguur'. Hierin stond Janny van Wel voor de moeilijke taak de tragi-komische Lucy te vertolken. Temidden van (wel erg) veel speel- en wasgoed leeft zij in haar kleine wereldje louter en alleen voor haar kinderen. Dat beeld had versterkt kunnen worden door zowel het decor als haar medespelers wat meer met haar eenzaamheid te contrasteren. Een hoofdrol bestaat immers bij de gratie en de duidelijkheid van de omstandigheden daar om heen.

Dat regisseuse Marjo Rens dat onderschat heeft, was ook merkbaar aan Atze Benediktus, die zich niet in z'n buurmanvel thuisvoelde. Carla Rampen (zijn vrouw) vulde wat dat betreft de onderliggende gedachten en gevoelens beter in. Als -schrale- troost kan gezegd worden, dat 'Moederfiguur' mijns inziens het meest verwarrende stuk uit de cyclus is.

De tweede eenakter benaderde de Ayckbourn-essentie al ietsje meer. Want in het programma stond terecht vermeld, dat de alledaagsheid van zijn personages en omstandigheden herkenbaar is. In 'Een praatje in het park' was dat zeker het geval. Opnieuw zagen we Atze Benedictus en Janny van Wel (Veelvuldig met: „U weet wel"), maar nu beter op hun plek. Bijgestaan door Annet Ooyevaar (een leuke jonge punkster), Gerard de Nijs en Ben Sintenie hielden zij het talrijke publiek een spiegel voor. Maar ook nu sprong de vonk niet altijd over. Het decor daarentegen was zeer functioneel, wat ook van de derde en laatste eenakter gezegd kan worden.

Onbegrijpelijk

'Het Weldadigheidsfeest' speelt zich af in een geïmproviseerde feesttent en trekt de toeschouwer mee in de meest paniekvolle situaties. Zowel voor de technici, de grimeuse en de regisseuse als voor de spelersgroep zal dit een grote uitdaging geweest zijn. Speltechnisch verdienen vooral Gerie Blaauboer als mevrouw Pearce en Ben Sintenie als organisator Gordon een extra schouderklop. Een lust voor het oog en de lachspieren! Ook Lida Sneekes speelde haar ongeruste bedrijvigheid goed uit, terwijl de dominee (alwéér Atze Benedictus) en de hopman (Gerard de Nijs) de chaos compleet maakten.

Helaas werd het uit de hand gelopen feest om onbegrijpelijke redenen afgesloten met de opkomst van een voltallige muziekkapel. Spectaculair bedoeld waarschijnlijk, maar waarom niet gekozen voor een passender oplossing? Bij voorbeeld enkele drijfnatte, bemodderde muzikanten. De gigantische puinhoop kreeg nu een anti-climax, wat ook voor de tonelisten een leeg gevoel geweest moet zijn. Zij hadden, gezien hun enthousiaste inzet en de moeilijkheidsgraad van de gekozen stukken, op z'n minst een deel van het afsluitend geheel moeten zijn.

● HARRIëT DE REDELIJKHEID